

Sygnatura akt IV Ka 596/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 października 2013 roku.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący :	SSO Tomasz Wysocki (spr.)
Sędziowie :	SO Ewa Rusin SO Elżbieta Marcinkowska
Protokolant :	Agnieszka Kaczmarek

przy udziale Julity Podlewskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 9 października 2013 roku

sprawy **O. R.**

oskarżonego z art.280§1kk i art. 157§2kk w zw. z art. 11§2kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy

z dnia 28 maja 2013 roku, sygnatura akt VI K 881/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. S. C. z Kancelarii Adwokackiej w Ś. 516,60 złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygnatura akt IV Ka 596/13

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Świdnicy oskarżył O. R. o to, że w dniu 10 września 2012 roku w Ś., woj. (...), używając przemocy wobec B. H. w postaci silnego uderzenia ręką w tył głowy i kark, zabrał jej w celu przywłaszczenia złoty łańcuszek z przywieszką, pół złotego łańcuszka z przywieszką oraz część łańcuszka o łącznej wartości 3746,70 zł, powodując jednocześnie u pokrzywdzonej obrażenia ciała w postaci urazu szyi, skutkujące rozstrojem zdrowia na okres poniżej dni siedmiu, czym działał na jej szkodę

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Wyrokiem z dnia 28 maja 2013 r., sygn. akt VI K 881/12 Sąd Rejonowy w Świdnicy:

I. oskarżonego O. R. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 280§1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej w punkcie I wyroku kary pozbawienia wolności oskarżonemu warunkowo zawiesił na okres próby lat 4 (czterech),

III. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej B. H. kwoty 3746,70 zł (trzy tysiące siedemset czterdzieści sześć złotych i siedemdziesiąt groszy),

IV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej w punkcie I wyroku kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres jego zatrzymania w sprawie od dnia 11 września 2012 roku do dnia 13 września 2012 roku, przyjmując, iż jeden dzień zatrzymania jest równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności,

V. zasądził ze Skarbu Państwa na rzecz adw. S. C. kwotę 619,92 zł (sześćset dziewiętnaście złotych i dziewięćdziesiąt dwa grosze) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu,

VI. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości w łącznej kwocie 390 zł, w tym opłatę w kwocie 300 zł.

Apelację od powyższego wyroku wniosła obrońca oskarżonego.

Zaskarżając orzeczenie na zasadzie art.425 § 1 i 2 k.p.k. i art. 444 k.p.k. w całości na korzyść O. R., na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 92 i 410 k.p.k., polegająca na:

- nie wzięciu pod uwagę całokształtu okoliczności ujawnionych w toku postępowania i uwzględnieniu wyłącznie tych, które przemawiały na niekorzyść oskarżonego, przy jednoczesnym pominięciu istotnych okoliczności dla niego korzystnych, niedokładnym przeanalizowaniu wersji zdarzenia przedstawionej przez oskarżonego, dokonaniu dowolnej oceny dowodów, sprzecznie z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, skutkiem czego były błędne ustalenia faktyczne oraz wnioski, prowadzące do uznania oskarżonego O. R. winnym popełnienia zarzucanego mu czynu

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, że oskarżony używając przemocy wobec B. H. zabrał jej w celu przywłaszczenia złote łańcuszki wraz z przywieszkami oraz spowodował u pokrzywdzonej obrażenia ciała opisane w akcie oskarżenia.

Na zasadzie art. 427 § 1 k.p.k. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od stawianych mu zarzutów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Świdnicy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje

Apelacja nie jest zasadna. Wbrew podniesionym w niej zarzutom Sąd I instancji po przeprowadzeniu wszystkich, istotnych w sprawie dowodów należycie je ocenił, w sposób logiczny i przekonujący, nie uchybiając przy tym zasadom doświadczenia życiowego.

Oczywiście, rację ma skarżący gdy twierdzi, że oparł się Sąd Rejonowy zasadniczo na zeznaniach świadka – pokrzywdzonej B. H., jako że nie było innych osób, które by widziały przestępstwo ale jak słusznie podkreślił Sąd

depozycje świadka były w pełni wiarygodne, pokrzywdzona widziała bowiem sprawcę z najbliższej odległości, przez dłuższą chwilę i była całkowicie pewna swego rozpoznania.

Oskarżony nie ma wiarygodnego alibi; zeznania jego dziewczyny P. K. słusznie nie wzbudziły zaufania Sądu Rejonowego, opisała bowiem świadek dokładnie przebieg zdarzenia w dniu przestępstwa nie potrafiła zaś opisać co robiła w dniach zbliżonych choć w całym tym okresie nie zdarzyło się z punktu widzenia świadka nic istotnego.

Sąd, czyniąc te ustalenia oparł się przy tym o zasadę bezpośredniości.

W żadnym wypadku nie można uznać zeznań B. H. za sprzecznych wewnątrznie, jak widzi to apelujący, w swych pierwszych relacjach określiła środek działania napastnika jako naskoczenie od tyłu na jej plecy, naciśnięcie na obojczyk i zerwanie łańcuszków, w następnych jako uderzenie od tyłu w kark i zerwanie łańcuszka ale trudno uznać te depozycje jako niezgodne wzajemnie, odwrotnie pokrzywdzona konsekwentnie podaje, że napastnik po użyciu zaskoczenia siły fizycznej i zerwaniu biżuterii na chwilę przystanął, po czym uciekł. O napaści bezzwłocznie poinformowała Policję oraz swoją córkę.

Wskazać należy iż w krytycznym czasie oskarżony, jak podał on sam jak i świadek Ł. S., znajdował się w bardzo złej sytuacji finansowej.

Wartość łańcuszka podana początkowo przez B. H., ostatecznie oparta została o wycenę złotnika i uwzględnia dużą wagę biżuterii, brak jest zatem podstaw do jej kwestionowania.

Wobec powyższego, gdy Sąd prawidłowo ustalił stan faktyczny i trafnie zakwalifikował czyn przypisany oskarżonemu zaś kara mu wymierzona orzeczona została w dolnej granicy zagrożenia, jej wykonanie zostało przy tym warunkowo zawieszona i kara ta nie nosi w żadnym wypadku cech surowości, Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Zwolnił Sąd Okręgowy jednocześnie O. R. od kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym w oparciu o art. 624 § 1 k.p.k.

– oskarżony osiąga minimalne dochody, nałożono nań obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem.

Rozstrzygnięcie o zasądzeniu od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy oskarżonego kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej O. R. z urzędu oparte zostało o art. 29 ust. 1 ustawy z 26 maja 1982 r. prawo o adwokaturze.